

Szivárvány

2013. NOVEMBER • XXXIV. ÉVFOLYAM • 369. SZÁM

11.

VLAGYIMIR SZÜTYEJEV

Az alma

Késő ősze járt az idő. A fákról már réges-régen lehullottak a levelek, csak a vadalmafa legtetején árválkodott egyetlen alma.

Nyúl futott át az erdőn, és meglátta az almát. Hogyan lehetne megszerezni? Nagyon magasan van – nem tud odáig felugrani.

– Kárr-kár!

Körülnéz a Nyúl, és meglátja, hogy a szomszédos fenyőfán ott üldögél a Varjú, és jóízűen nevet rajta.

– Hallod-e, Varjú koma! – kiáltotta a Nyúl. – Szakítsd le nekem azt az almát.

Varjú átrepült a fenyőről a vadalmafára, és letépte az almát. De az kiesett a csőréből, le a földre.

– Köszönöm szépen, Varjú koma! – kiáltotta Nyúl, és fel akarta venni, de az alma – szusszant egyet, és elszaladt.

– Hát ez meg miféle csoda?

Megijedt a Nyúl, de aztán rájött, mi történt: az alma a fa alatt összegömbölyödve alvó Sündisznó hátára pottyant. Az álmából fölriasztott Sündisznócska ijedtében futásnak eredt, és tüskéin magával vitte az almát.

– Állj meg, állj meg! – kiáltozott a Nyúl.

– Hová viszed az almámat?

– Ez az én almám. Leesett a fáról, és én elkaptam – rikkantotta futtában Sündisznócska, de Nyúl elébe ugrott.

– Azonnal add vissza az almámat! Én találtam rá!

Odarepült a Varjú is.

– Felesleges vitáznotok, ez az én almám, én téptem le a fáról: magamnak!

Sehogy sem tudtak megegyezni, mind-egyikük a magáét hajtogatta. Veszekedésük

felverte az erdő csendjét,
s egyre inkább elfajult. A Varjú
csőrével belecsípett a Sündisznócska
tüskéivel megszúrta a Nyulat,
a Nyúl pedig oldalba rúgta a Varjút.

Ekkor ért oda a Medve. Rájuk
bömbölt:

– Mi történik itt?! Mi ez a lárma?!

Azt felelik erre a veszekedők:

– Medve, te vagy a legbölcsebb. Légy te
a bíró. Azé legyen az alma, akinek te ítéled.

A Medve töprengett egy ideig, megva-
karta a füle tövét, aztán megkérdezte:

– Ki találta az almát?

– Én! – felelte a Nyúl.

– De ki tépte le a fáról?

– Bizony, hogy én! – károgt a Varjú.

– Jól van. És ki kapta el?

– Én kaptam el! – kiáltotta a Sündisznó.

– Nos hát akkor mindhárman megérdem-
litek – ítélkezett a Medve.

– De csak egy almánk van! – kiáltották
egyszerre a perlekedők.

– Osszátok el egyformán, és mindegyik-
tek vegye el a maga részét.

– Hogy a csudába nem jutott ez eszünk-
be?! – örvendeztek mind a hárman.

Sündisznócska négy egyforma részre
vágta az almát.

– Tessék, ez a tiéd, Nyúl, mert te láttad
meg – kínált oda egy darabot Nyúlnak.

A másodikat a Varjúnak adta.

– Ez a tiéd, mert te tépted le.

A harmadik darabot maga nyelte le.

– Ez az enyém, mert én kaptam el.

A negyedik darabkát pedig a Medve man-
csába nyomta.

– Ez a tiéd, Medve.

– Ugyan, miért? – ámuldozott a Medve.

– Azért, mert te békítettél ki, és vezettél
a helyes útra bennünket!

Mindannyian megették a részüket az al-
mából, és mindenki elégedett volt, mert
a Medve igazságosan döntött.

MARKÓ BÉLA

Hova jár a madár?

Igen sok a fán az alma,
alig bírja már a karja.

Telisteli van a körte,
szinte leroskad a földre.

Bezzeg könnyű a szilvának,
nincs mi lehúzza az ágat,

egy-két szem ha kéklik rajta,
s az is olyan fonnyadt fajta,

ága könnyű, szíve nehéz,
felé még a madár se néz.

Úgyanbizony minek nézne?
Máshova jár vendégségbe.

Melyik gyümölcsből
van a legtöbb, melyikből
a legkevesebb a fákon?

P. BÜZOGÁNY ÁRPÁD

Osztogató

Egy alma nekem,
kettő a két markodban,
három a hátizsák
legaljában dobban.

Egy körte reggel,
kettő ebéd utánra,
három körte pedig
a hintázás ára.

Egy dió kevés,
kettő jobban koppan,
három dió néz ránk
a fán, a burookban.

Egy szem szőlővel
madár repült az ágra.
Egész gerezzdel kapsz –
ne vess a világra!

**Oszd el úgy a leszedett gyümölcsöket,
hogy mindegyik gyereknek egyformán jusson.**

KOVÁCS KATALIN rajzai

SZÓCS MARGIT

Nyúl és oroszlán

Egy őszi délután, a bozotos kacskaringós ösvényén egymásba szaladt a nyúl és az oroszlán.

A nyúl, amikor rájött, hogy majdhogynem az oroszlán szájába rohant, rémületében eszeveszett ugrándozásba kezdett az oroszlán négy lába között. Az oroszlán pedig úgy meglepődött a váratlan zsákmánytól, hogy tátott szájjal forgott maga körül. Ahogy így forgolódtak, ugrándoztak, árnyékuk anynyira egymásba gabalyodott, keveredett, hogy amikor végül a nyúl kerekelt oldott az

oroszlán két hátsó lába között, az oroszlán árnyékát vitte magával, a sajátja pedig az oroszlánnal maradt.

Menekült a nyúl, ahogyan csak bírt, nem is mert megállni, mert ha oldalra nézett, a hatalmas, félelmetes árnyékot látta, és azt hitte, hogy az oroszlán követi. A következő nap reggelén már nem bírta tovább, lero-gyott egy tisztás szélén, és átadta magát végzetének. Ám meglepődve látta, hogy semmi sem történik. Az árnyék bozontos sörényével, fogait ki-kivicsorítva fekszik mellette. Reszketve nézett hátra, de az árnyék gazdája sehol.

– Azt a ragyaverte sárgarépáját, csak nem ijedek meg a saját árnyékomtól! – kapott bátorságra a nyúl. – Ha az árnyékom

egy oroszlán árnyéka, akkor magam sem lehetek más, csak oroszlán! – állapította meg, azzal egyszeriben kihúzta magát, és határozott, méltóságos léptekkel indult visszafelé az erdei úton.

Időközben az oroszlán is felocsúdott meglepetéséből. Oldalra pillantva látta a nyúl-árnyékot, és azt hitte, hogy a tapsifüles még mindig a lábai között rohangál. Másnapig kapálózott, forgolódott, hempergett sikertelenül, végül annyira elfáradt, hogy lemondott a zsákmányról, és lefeküdt. De a mellette fekvő, hosszú, hegyes fület viselő árnyék kis gombócnyi volt csupán. Az oroszlán gyanakodva nézett körül, szaglászott mindenfelé, de nem talált semmit.

– Lehetséges, hogy mindeddig csak puszta képzelődés volt részemről, hogy az

állatok rettegett királya vagyok? – döbbsent meg hirtelen az oroszlán. – Ha az árnyékom egy nyúl árnyéka, akkor magam sem lehetek más, csak nyúl! – vonta le a következtést kétségbeesetten, és egyből odalett királyi önbizalma.

Amikor a nyúl visszaért a bozótosba, az oroszlán félénken kuporgott egy bokor tövében. Bizalmatlanul kémlelte a láthatárt, és ahogy meglátta a közeledő nyúl hatalmas, rémisztő árnyékát, uzsgyi, egyből fel pattant a fekhelyéről, és remegő térdekkel loholt árkon-bokron át, inaszakadtáig. De a nyúl sem kérte magát, azonnal a nyomába eredt. Tagjai acélos erőből feszültek, amint diadalittasan kergette a menekülő oroszlánt.

UNIPAN HELGA rajzai

A whimsical illustration of a giant shadow of a man in a top hat and cape falling over a town. The shadow is dark and looms over the colorful buildings of a town at the bottom. Several small figures, including a man in a top hat and a woman, are visible on the shadow's surface. The background is a light blue sky with soft clouds.

CSEH KATALIN

Kérés

Maradj velem,
szól a nyír a nyárhoz.
Maradj velem,
szól fiú a lányhoz.
Maradj velem,
szól anyjához a gyermek.
Maradj velem,
szól télhez a hófelleg.
Maradj velem,
szól csöndhöz az éj.

Veled maradok,
mondja a nyár,
mondja a lány,
mondja az anya,
mondja a tél,
mondja a csönd,
egyszerre suttogják:
ne félj, ne félj!

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Rémálom

Az éjjel egy álmot láttam,
veled táncoltam a bálban,
forgott minden, asztal, tányér,
odakaptam a szoknyámért.
S egyszer csak a föld megnyílt,
mindenféle patás gyíkok,
tornasorban jöttek szembe',
zúrzavar lett a terembe',
sikoltozás, sápítozás,
futott Máté, szaladt Tamás,
csetepaté, fejetlenség,
még a barát is ellenség. —
Szerencsére felébredtem,
anya szólt, hogy minden rendben.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Varázsige

Bambusz-nádas közepe,
Pandamedve ereje,
Kiszáradt fa ürege,
Rejts el engem!

LÁSZLÓ NOÉMI

Sötét-vers

A sötétnek kilenc feje van.
Egyik egész éjjel pislog,
másik egész éjjel nyávog,
a harmadik forgolódik,
a negyedik morgolódik.

Az ötödik ásít,
a hatodik sziporkázik,
a hetedik horkan,
a nyolcadik hátra fordul,
de hiába, úgy sem látja:
a habókos kilencedik
hol van.

Hajnal körül a kilenc fej
gesztenyévé zsugorodik,
s elgurul a napsütésben
komótosan ébredező
porban.

KESZEG ÁGNES rajza

Micimackó, Malacka és a rémálom

MILNE meséjét továbbszötte SIGMOND JÚLIA

MICIMACKÓ: Szervusz, Malacka! (csend)
Malacka! (csend) Én vagyok, Micimackó!
Nyisd ki az ajtót!

MALACKA: Egyedül vagy?

MICIMACKÓ: Egyedül, persze, hogy egyedül.
Miért zártad be az ajtót fényes nappal?

MALACKA: Félttem!

MICIMACKÓ: Féltél??? De hát mitől féltél,
Malacka?

MALACKA: Azt álmodtam, hogy idejött egy
nagy elefánt... És meg akart engem enni!

MICIMACKÓ: És ezért zártad be az ajtót?

MALACKA: Igen, mert attól féltem, hogy
tényleg idejön, nemcsak álmomban.

MICIMACKÓ: Meséld el, milyen volt az az
elefánt?

MALACKA: Óriási nagy volt, és szürke volt,
és hatalmas lapátfüle volt.

MICIMACKÓ: Hiszen minden elefánt óriási,
szürke, és nagy lapátfüle van.

MALACKA: Igen, de ez az elefánt a fülével le-
gyezett.

MICIMACKÓ: Minden elefánt legyezőnek
használja a fülét.

MALACKA: És az ormányával kiitta a kan-
csómból a vizet!

MICIMACKÓ: Na de Malacka! Biztosan
szomjas volt! Malacka! Gondolkozz egy
kicsit! Láttál-e elefántot itt, a Százholdas
Pagonyban?

MALACKA: Soha nem láttam.

MICIMACKÓ: Akkor honnan jutott eszedbe
tőle félni?

MALACKA: Tegnap Kangamama olvasott
egy mesét egy nagy, szürke elefántról, aki...
nagyon szomorú volt, mert nem volt barátja.

És elindult a nagyvilágba, hogy keressen magának, és összebarátkozott egy szürke kiséggel!

MICIMACKÓ: És te, Malacka, ez után a mese után azt álmotadt, hogy idejött hozzád... és meg akart enni?! Én azt hiszem, inkább azért jött, hogy barátkozzon veled.

MALACKA: De én félttem tőle!

MICIMACKÓ: Figyelj rám, Malacka! A barátod vagyok?

MALACKA: A barátom!

MICIMACKÓ: Neked sohasem szabad félned. Ha legközelebb rosszat álmodz, csak kiálts egy nagyot: Mici-mackó! – és én megjelenek álmodban, és megvédelek!

MALACKA: Köszönöm, drága Micimackó!

MESÉLŐ: Micimackó és Malacka sétáltak egy nagyot az erdőben. Malacka nagyon boldog volt, mert tudta, hogy többé semmitől sem kell félnie: Micimackó még álmában is megvédi.

SZŐCS MARGIT

Beleharapnék almámba

Csak tudnám, hogy mi okozza,
belsejében mi fokozza
ezt az ütemes kattogást,
ezt a fültépő csattogást?

Nosza, gyorsan előszedem
röntgenlencsés szemüvegem,
alma héján átsugárzok,
nem hiszed el, amit látok.

Magház ölén, félhomályban
kukac szundít egymagában,
rémálmában rém-kukacok:
félelmében foga vacog.

BERTÓTI JOHANNA

A kis vadgesztenye

A kis vadgesztenye szörnyen irigykedett a szelídgesztenyékre. Ezt az irigységet még kiskorában ültették belé, hiszen az egész vadgesztenye faj irigykedett szelíd rokonaira, mivel az emberek a szelídgesztenyét jobban szerették. Illetve a vadgesztenyéket egyáltalán nem is szerették. Csak arra tartották őket érdemesnek, hogy az utak, sétányok fölé árnyékot tartsanak. Lehullott termésüket mérgükben vagy unalmukban minduntalan rugdosták, és hagyták elrohadni az útszélen. A szelídgesztenyékből ezzel szemben finomabbnál finomabb ételeket készítettek.

Szóval, a kis vadgesztenye szörnyen irigykedett, és nagyon remélte, hogy sikerül elérnie élete célját: mikor eljön az idő, és az a különös erő húzza-vonzza le a földre, estében alaposan fejbe kólint egy járókelőt. Így áll bosszút az emberek igazságtalanságáért.

Gyűjtötte-gyűjtögette minden erejét a kis vadgesztenye. Egyszer csak érezte, hogy eljött az ő ideje, esnie kell lefele, és azt is észrevette, hogy valaki közeledik.

– Tökéletes időzítés – gondolta, és összpontosított.

Még néhány lépés. És kopp!

A másodikos Karcsi szörnyen irigykedett Flórián nevű osztálytársára, mert a tanító néni mindig Flórián rajzait dicsérte meg, pedig Karcsi is na-

gyon szeretett rajzolni, és nem is rajzolt rosszul.

A harmadik iskolai hét környékén azt a házi feladatot kapták, hogy következő órára készítsenek magukról egy rövid bemutatkozást.

– Lehet fogalmazás, vers, rajz vagy bármi, a lényeg, hogy rólatok szóljon, kifejezze, hogy kik vagytok.

Karcsi az iskolából hazafelé menet azon törte a fejét, hogy mit készíthetne. Tudta, hogy Flórián rajzolni fog, azért arra gondolt, hogy valami különlegesebbel kellene előállnia.

– Mi legyen az? Mi legyen az? – töprengett.

TÓTH ÁGNES Sünike

Gesztenye pottyán,
kobakja koppan,
tüskeruhája
szertereped.
Sünike nézi,
ezt meg ki érti:
kicsi testvérem
fán született?

Egyszer csak – kopp! – hirtelen ötlete támadt. Nem is az ötlet koppant akkorát, hanem egy kis vadgesztenye kólintotta fejbe. Vele együtt viszont az ötlet is felötlött a Karcsi fejében.

– Ez a kis vadgesztenye lesz a fej.

Keresett egy nagyobb gesztenyét is, otthon négy gyufát szúrt belé, a kisebb gesztenyét egy ötödikkel rögzítette a nagyobbhoz, és kész is volt a vadgesztenye-emberke.

A kis vadgesztenye boldogan ült a cingár gyufaszál-nyakon. Végre gesztenyeszámba vették.

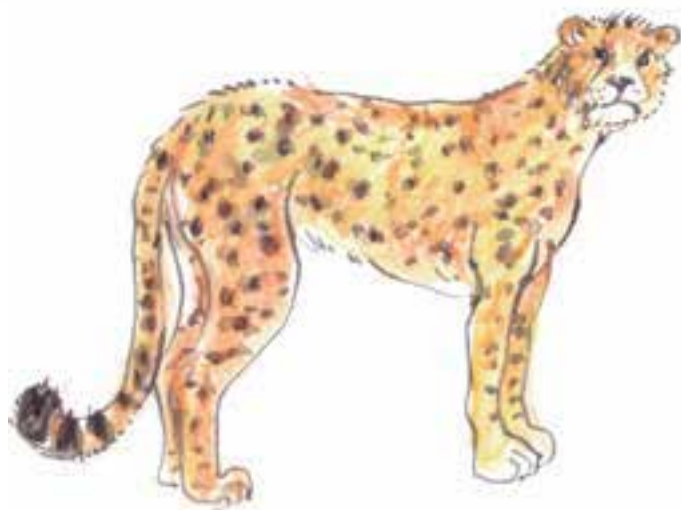
ZSIRAI LÁSZLÓ

Állatkertben

Állatkerti kisvasúttal
utaznak a gyerekek,
az elefánt ormányával
lyukasztja a jegyeket.
Irigyli is ezért méltán
a rács mögül a hiúz,
de hiába: ragadozó
sosem lehet kalauz!

Te sose irigykedj, mert az sötétre festi
a lelkedet. Inkább találd ki, melyik állat-kalauz,
melyik testrészével pecsételte ezeket a jegyeket.

BAK SÁRA rajzai

Rajzolj párt mindegyik zokninak.
Egy pár mintáját, színét tervezd meg te.

Színezd ki a novemberi
utcaképet.

Ti küldtétek

- **Fándly Enikő** kisdíákjai a nagyváradi D. Cantemir Iskolában minden hónap néphagyományait megismerik a „játékorákon”. A Márton-napi ludakat papírtányérból hizlalták ilyen kövérré.
- **Gí-gá-gá – a zabolai Fejér Ágota** tanító néni osztályának libái gágognak, sziszegnek és nyakukat nyújtogatják a zöld karton háttéren.

- **A kolozsvári Aşchiuţa Óvodában Koszti Szidónia és Dezső Enikő** óvó néni Vackor csoportja saját kezűleg készített pecsételővel „nyomtatta” a színes krizantémokat. Szidi óvó néni mesét is írt erről a szépszomorú virágról.

- **Szabó Ildikó és Katona Annamária** óvó néni csemetéi a szamosújvári Elvarázsolt Házikó Óvodában a kis díszitőköknek krepp-papírból fodroztak, tűztek haját.

- **Balogh Hanna Beáta, marosvásárhelyi olvasónk, Fehér Ildikó és Csutak Lília** óvó néni tanítványa a Napsugár Napköziotthonban pici papírszeletkével „festette” pirosra a szerkesztőségünknek ajándékba küldött varázsalmát.

• **Érkörtvélyesi** olvasóink **Kiss Katalin** tanító néni irányításával többféle színű festékekkel kenték be a szőlőleveleket, fehér lapra nyomtattak velük, majd fejét ragasztották a szűrös-gubás szőlőcsősznek.

• **A kolozsvári Hársfailla Óvoda Méhecske csoportja** az édesapákat hívta segítségül a töklámpások kifaragásához. Közben a kicsik **Gergely Erika** óvó nénivel bajszos kukorica-úrfit készítettek.

• **Szodorai Melinda** tanító néni **szilágysomlyói** osztálya kőriska termésével tuskézte tele a kollázs-süni hátát, ujjal pöttyintette a színes leveleket, ecsettel festette a háttérét. A fák törzse, ága pedig kávéból barnállik és illatozik.

• **Vincze Éva** tanító néni apróságai a **gyergyószentmiklósi** Fogarasy Mihály Iskolában mintalyukasztóval kivágott, **Géczi Lili** óvó néni csemetéi a **nagyváradi** 2-es Óvodában pedig tépegetett színes papírból ragasztották a pompás őszi fákat.

Jézuska pásztor, aki lelkünket őrzi. Születését várjuk jószág-báránnyakkal. Vágd ki, és kartonra ragasztva tűzd a falra a túlsó lapot. Advent minden napján vágj ki egy bárányt, és ragaszd a Betlehembe igyekvő pásztor köré. Ha sikerült jónak lenned aznap, egy kis gyapjuszösszel is díszítheted a didergő barit. Karácsony estéjére ragaszd a nyáj fölő az üstököst, hadd jelezze, hogy megérkeztünk a Kisjézus jászolához.

Szivárvány
adventi naptár

FODOR SÁNDOR

Kukucsi, a botfűlű

Kukucsi büntudatosan pislogott Csipikére, amiért ilyen példátlanul megzavarta a napirendet. Legalábbis Csipike így látta.

– Most furdal a lelkiismeret, ugye? – kérdezte Kukucsitól.

– Nem a lelkiismeret furdal, hanem egy bolha. És nem is furdal, inkább csipked. Máskor nem reggelizem Nyúllal. Biztos róla pattant reám.

Nyúl sértődötten tette le a sárgarépa-véget, amelyet épp rágsált.

– Engemet ne sérteghessenek – mondta önérzetesen, azzal uccu neki, vesd el magad, elszaladt.

– Igaza van neki! – csivitelte Madár harciasan.

– Bizahogy! – helyeselt Kukucsi nagy buzgalommal.

– Kár, hogy nemcsak igaza van neki, hanem bolhája is!

– Hát ez példátlan! – pattant fel Csipike. – Miért sértegeted, ha még igaza is van?!

– Én? – csodálkozott Kukucsi.

– Te hát! Nem rágalmaztad meg bolhákkal?

– Nem én. Amit a bolhákról mondtam, színigaz. Attól nem lehet megsértődni. És nem is akartam megsérteni Nyulat. Szeretem, hogy szép hosszú füle van neki.

– Kérj bocsánatot! Kérj bocsánatot! – követelte Madár harciasan.

– Jó, na. Ne kiabálj úgy. Kérek, de előbb visszamegyünk Csipikéhez, és vendégeskedünk egy sort, mert nagyon elálmosodtunk.

Csipike megbotránkozva nézett össze Madárral.

– Na mi lesz? Nem jösztek?

– Mi nem megyünk, mert nem vagyunk lusták! – húzta ki magát délcegen Csipike. – Mireánk rengeteg munka vár!

– Akkor csak iparkodjatok. Hanem ebédre költsetek fel, mert azt hiszem, hogy az ebédet a reggelinél is jobban szeretem.

– Hát ez nálad megvan – sóhajtott egy keserűt Csipike.

Hosszan néztek a nyugodtan elballagó Kukucsi után.

– Most mi lesz? – kérdezte Madár.

– Most az lesz, hogy arra kérlek, repülj fel a magasba, és addig le se szállj, amíg meg nem találod Szarvasbikát. Mondd meg neki, ne haragudjék, mert a mai böggőóráról lekéstem, próbálgon megvárni, holnap pontos leszek. Utána keresd meg Nyulat. Azt üzenem neki, hogy tévedés, mert nincs bolhája, és délben Kukucsi bocsánatot kér tőle, remélhetőleg könnyes szemmel. Én addig a Tisztáson leszek, őszi Kikerics-ügyben. Hátha mégis el tudnám intézni, hogy még ma nyíljon. És gondolkodnom kell. Példátlanul sokat kell gondolkodnom, majdnem annyit, amennyit Réz Úr szokott, aki azt hiszi, sokkal okosabb mint én.

– Min gondolkodol, Csipike?

– Azon, hogy mit kezdünk ezzel a Kukucsival.

– Nagy paraszt! – csóválta meg a fejét Madár.

Csipike legyintett:

– Az még hagyján...

– És lusta!

Csipike a másik kezével is legyintett:

– Azon is lehetne segíteni.

– És nagyétkű!

Csipike vállat vont:

– Az se volna baj.

– Hát akkor? – kérdezte Madár.

– Az a fő baj, hogy hiába beszél neki az ember.

– És hiába énekel! – toldotta meg Madár.

– Példátlanul botfűlű! – sóhajtott Csipike. – Látod, ezen gondolkodom. Különben csupa jóindulat szegény feje. Csak rá kell nézni.

– Amíg Nyúltól nem kér bocsánatot, nem nézek rá!

– Majd kér – mondta Csipike, és megint sóhajtott, pedig máskor nem szokott sóhajtozni. Most azonban nagy gond szakadt reá. Vége az eddigi zavartalan békességnek, amelyben szeretet honolt. Kukucsi feltúrta a nyugalmat, és elhintette a civódás magvát.

Madár elrepült, hogy megkeresse Szarvasbikát és Nyulat. Csipike gondterhelten kihúzta magát. Bátorításra volt szüksége ezekben a nehéz pillanatokban, ezért nagyot rikkanott:

– Fel a fejjel, ki a mellel, gyáva ember, aki nem mer!

Ettől valamennyire erőre kapott, és bizalommal telve indult el a Tisztás felé.

Énekóra

Arra mondjuk, hogy botfűlű, aki nem tud énekelni, nincs érzéke a zenéhez. Csipike nagy zenebarát. Segíts neki megalakítani az erdei kórust.

Kinek milyen a hangszíne? Fesd olyan árnyalatúra a pöttyöt, amelyik talál az állat hangjához: a legmagasabb hang a legvilágosabb, a legmélyebb a legsötétebb.

BORSODI L. LÁSZLÓ

Balázsolás 2.

Panna kislány. Nem olyan, mint a többi. Ő a legjobb barátom. Én hozzá képest fiú vagyok. Ketten játszunk, ha kedve van, s ha nem, akkor is, mert nekem mindig van kedvem vele játszani. Vonatozunk és babázunk, de azt nem szereti, ha a vonatom elüti a babáit. Én se, ha a babái vonatozni akarnak.

Furcsa, hogy amikor gyurmázunk, ő mindig kislányokat, szoknyákat készít, és azt mondja, most a konyhában főz. Nem értem,

mért nem szereti, ha segítek az autómnak burrogni.

Ezeket leszámítva Panna a legjobb barátom, mert a múltkor is ketten csúszdáztunk, hintáztunk. Még köveket és ágakat is szedtünk, adtam neki cukorkát, és megígérte, nem játszik többé anyukását. Egészen normális. Nem olyan, mint a többi kislány.

Marci megharapta a kezemet, miután én meghúztam a haját, mert ő meglökött, pedig én csak megvakartam a hátát, nem az arcát karmoltam meg. Minden a mesemondás alatt történt, mert a mese hosszú volt, és a vége nem találta az óvó nénit. Nem értem, miért nem örült, amikor ezt megmondtam neki. Talán ezért állíthatott sarokba, ahol a többieknek háttal, fejemet a falnak támasztva, félálomban már a karom se fáj, de erről hallgattam otthon.

Ma jött először Bence, az új fiú. Négyéves még csak, de egész nap vele játszottam: ideadta az autóját, én odaadtam a kockáimat, majd ő lett a lovas, én a ló. A hátamon vittem, nyerítkeztem, de aztán leesett, s utána mentőst játszottunk.

Én voltam a mentős, ő a beteg. Azt mondta, fáj a nyaka, a háta, a lába. Kért, szirénázzak, tegyem hordágyra, a mentőkocsiba, gyógyít-sam meg, de ne adjak szurit, mert ő úgyis meggyógyul. Én megígértem, hogy nem kap szurit, csak szirupot, mert így Bence holnap is a barátom lesz.

Délután, ovi után Mami hazavisz. Felmegyünk a harmadik emeletre, kezét mosunk, átöltözzünk, s ebédelek leveseket és másodikokat, esetleg egy darab csokit is. Ha álmos

vagyok, Mami lefektet, ha nem, akkor is, mert azt mondja, majd úgyis elálmosodom.

Nem tudom, miért kell annyit aludni, de az ágyamba teszem Álommanót, Köpci Bohócot, és elalszom. Mire felébredek, jó, mert Anya és Apa is hazajönnek a munkából, és azt mondják: ügyes vagyok, hogy aludtam, megint nőtem egy egész millimétert.

Anya mindig megkérdezi, mit csináltam az oviban. Azt felelem, játszottunk. Nem tudom, miért, de ezt minden nap megkérdezi, és én mindig ezt mondom, mert Anya ekkor megpuszil, Apa megsimogatja a fejemet, s nekem megdobog a szívem.

Szárnybontó

Fúj a szél, hideg van már,
Nagyanyó unokáira vár.
Megérkeztek az unokák,
Elrepültek a madárkák.
Az emberek szüretelnek,
Az unokák nagyra nőnek.
Szabó Renáta, Szamosújvár

Falun lakik egy kis házban,
van neki egy kis kutyája.
Szereti az állatokat,
de még jobban az unokákat!
A kovásznai III. B

Éles Izolda,
Magyarlapád

Esik az eső,
Kell most az esernyő,
Engem nem zavar, ha esik,
De az sem, ha nem esik.
Halász Dániel,
Nagyvárad

Esik az eső,
Kell most az esernyő,
De esernyő nincsen,
Megázol itt helyben.
Juhász Trisztán Zoltán,
Nagyvárad

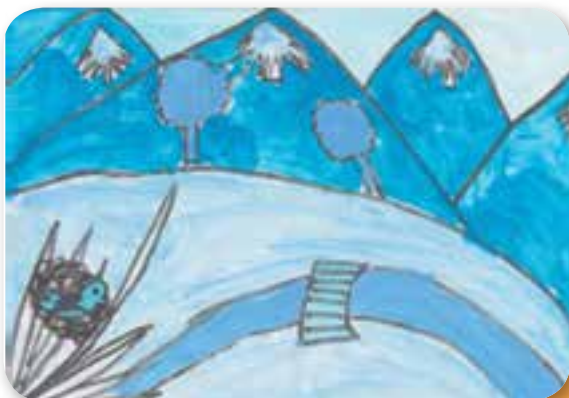
Nagy Helga,
Székelybere

Fúj a szél
Fúj a szél,
Fúj a gyöngö, kicsi szél,
Fa ágáról visz a szél
Egy kis csomagot:
Ami egy levél.

Kacsó Boróka,
Marosvásárhely

Berecki Zsófia,
Nagyvárad

Reszler Dávid,
Csomaköz

Lehulltak a levelek,
a tél közeleg,
a gyerekek vidámak,
és jókat játszanak.

György Gellérd,
Gyergyószentmiklós

Nagy Hunor,
Zabola

Takács Tamás,
Torda

Lehullnak a levelek, minden gyönyörű lesz, az erdő, a mező, a liget. A fákon csak egy-egy levél lebeg, fúj a szél. Az erdei állatok ételt és menedéket keresnek. Megkezdődik az iskola, pár gyerek örül és pár gyerek nem örül, de az avarban mind jókedvűen játszanak.

Kristály Bora, Sepsiszentgyörgy

Timis-Balázsy Hanna, Kolozsvár

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy csősz. Nem volt más vagyona, csak egy gyümölcsöse.

– Hej, bárcsak vásárolna valaki tőlem gyümölcsöt – sóhajtozott, és kitett a gyümölcsöse elé egy táblát, amin ez állt: Friss gyümölcs kapható.

A falu közepén élt egy gazdag ember, aki egy mázsa almát vett tőle. Örvendezett a csősz. Vett egy tehenet, egy borjút, egy kutyát, akit Gyüminek hívott, és bekerítette a fáit. Így már nem is volt szegény. Itt a vége, fuss el véle, csapjon le a csősznek a pénze.

Kolozsi Gergő, Gyergyóújfalu

Kedves Óvó Nénik, az Áldás Népeesség Társaság és a Szivárvány szerkesztősége által meghirdetett, A HARMADIK KIRÁLYFI VAGY KIRÁLYLÁNY című pályázat határideje **2013. november 15-én lejár.** Várjuk a pályamunkákat DVD-n vagy e-mail levélben.

Csipike postája

*Álldiga és várdiga,
járdiga és tánciga* – ezt a kis bokázó ritmusú verset azért írta Nemes Nagy Ágnes, hogy könnyebben teljen a várakozás télen a buszmegállóban. Az adventi naptárt pedig azért találták ki, hogy könnyebben teljenek a Karácsony-várás hosszú hetei. A mi várakozásunk akkor lesz könnyű, ha levelet, rajzot küldtök nekünk. Felsoroljuk, kiknek köszönjük, hogy nem vártunk hiába: **Péter Márton** és **Iluska**, Kőhalom; **Szőri Ágota**, Dicsőszentmárton; **Géczi Krisztián**, Zilah; a **szilágyperecseni óvodások**; a **marosvásárhelyi R. Guga Iskola I. C**, az **Al. I. Cuza Iskola II. E osztálya**; a **tordai II. osztály**; **tordaharaszti** olvasóink.

• Nagy élmény volt egész éven át kézhez kapni ezt a színvonalas és gazdag gyermeklapot. Köszönjük az ötletesen illusztrált sok szép verset, mesét és kifestőt. A **szatmárnémeti Árva Bethlen Kata Református Óvoda** közösségének nevében **Nagy Csilla** óvó néni.

● A kolozsvári Pöttyös Panna Óvoda Pillangó csoportja Ilyés Aranka óvó nénivel a Sétatér faóriásai alatt játszott, sétált, és gyűjtött sok-sok gesztenyét. Mennyi bábu készülhetett a fényes, barna kobakokból!

● Marosszentkirályi olvasóink szinte mind tagjai a Kis Vadrózsa Egyesületnek. Török Katalin, Sebesi Margit, Balázs Ildikó, Fekete Ildikó és Tóth Tímea tanító néni táncoslábú kisdiákjai évente sikert aratnak a marosvécsi Hagyományőrző Fesztiválon.

Vágd ki a bélyeget, és ragaszd a neved mellé az osztály, a csoport közös gyűjtőlapjára!

E lapszám támogatója:

**Címlap:
Vuk és Csipike
találkozása**

**MÜLLER KATI
rajza**

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja.

Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.
Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622.
Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Rajz-üzenet

Gyurka Balázs,
Marosvásárhely

Székely Mónika
Imola, Magyarlapád

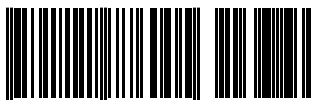
Moldovan
Krisztina Mária,
Dés

Makkai Júlia
Boglárka,
Kolozsvár

Lakatos Tímea,
Kolozsvár

9 771221 776005 13 369

Ára 3 LEJ, 400 FT